

ΤΗ: ΚΥΡΙΑ:

ΟΥΙΛΛΙΑΜ ΠΑΡΚΕΡ (*)

Κατὰ τὴν ἐκ Ζακύνθου ἀναχώρησίν της.

Ὁ γαλανός μας ὠδρανός, ἡ πράσινη ἐξοχή μας,
 Ἡ σιγαλή μας θάλασσα, τῆς νῆσου μας τὰ κάλλη
 Σὰς ἐβρίσταν ἔς τὰ στήθη μας τὰ ζήσετε μαζί μας,
 Κ' ἐμεῖς δὲν ἀρρηθήκαμε ἔς τοὺς ξέ-ους τὴν ἀγκάλη·
 Ἀλλ' ἡ φωνὴ ποῦ ἔς τὴν ἀρχὴν μᾶς εἶπε ἀγκαλιασθῆτε,
 Ἦτο σκληρὸ περίγελο—μᾶς λέγει χωρισθῆτε!

Εἴχαμε ῥόδα δροσερά, χλωρόκλαδη μύρτοῦλα,
 Τὸ δρόμο γιὰ τὰ στρώσουμε ἔς τὸν ἀναχωρισμὸ σου,
 Εἴχαμε δάφνη τρυφερή, ἐλλληνικὴ δαφροῦλα,
 Ἐπάρου τὰ πατήσετε, ἐσὺ κι' ὁ ποθητός σου·
 Εἴχε καὶ τ' ἀκρογιάλι μας ἔς τὰ χαῖρε ν' ἀπαντήσης,
 Πλὴν ὅλα φεῦ! τὰ φθόνησε τὸ μαῦρο κυπαρίσσι!

Σὺ φεύγεις... καὶ ἔς τὸ πλάγι σου ἄλλο δὲν σ' ἀπομένει
 Παρὰ ἓνα βρέφος ὄρφανὸ καὶ παγερὸ ἓνα πτώμα·
 Ὁ Χάρος τοῦτο σ' ἄφησε μόνον, δυστυχισμένη,
 Κ' αὐτὸ γιὰ λίγο,—ἕως τὰ ταγῇ σ' ἀγαπημένο χῶμα·
 Μαζύ σου, ραί, θεὸ τὰ διαβῇ τοῦ Ὀκείρου τὸ κῆμα,
 Ἀλλ' ἕως τὰ φθάσῃ τὴ στερεὰ κ' ἐκεῖ τὰ ὄσῃ ἓνα μνημα!

Ὡ κι' ἄν μᾶς τ' ἄφινες ἐδῶ, ἐκεῖνο τὸ κονφάρι,
 Μὲς τὰ δικά μας κόκκαλα τὰ λάβῃ τὴν ταγῇ του,
 Τὸ χῶμα θά ῥοισκε ἐλαφρὸ, γιὰτὶ ξένου ποδάρι
 Δὲν τὸ πατεῖ, κ' ἐλεύθερο εἶναι καθὼς καὶ ἡ γῆ του·
 Ἐσὺ τὸ θέλεις κι' ἄψυχο, τὸ θέλεις νεκρωμένο,
 Ὅμως ἐμεῖς μὲς τὴν καρδιά τό ἔχουμε πλεῖα θαμμένο.

Χαῖρε! κ' ἐκεῖ ἔς τὴν ἐνδοξὴν πατρίδα ποῦ πηγαίνεις,
 Θύμον τὸ πράσινο ρησὶ ὁποῦ γιὰ σὲ στενάζει·
 Χαιρέησε τὰ τέκνα τῆς θερμὰ τῆς ἀνδρειωμένης,
 Καὶ εἰπέ τους· ἦνῃρα ἐκεῖ λαὸ, ἀδέλφια, ποῦ σὰς μοιάζει·
 Ὡσὼν ἐσὰς ἐστέραις κ' ἐκεῖνος ἔς τὴ σκλαβία,
 Ὡσὼν ἐσὰς ἐπάλαψε γιὰ τὴν Ἐλευθερίαν!

29 Μαΐου 1872.

Α. ΜΑΡΤΩΚΗΣ.

(*) Συζύγῳ τοῦ ἐνταῦθα φιλέλληνος προξένου τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς ἀπο-
 θανόντος μετὰ βραχείαν ἐν Ζακύνθῳ διαμονήν. Ὁ νεκρὸς αὐτοῦ, ταριχευθεὶς κατὰ τὴν τῆς χή-
 ρας του ἐπιθυμίαν, ἐκομίσθη εἰς Ἀμερικὴν διὰ τοῦ αὐτοῦ πλοίου ὅπερ καὶ τὴν πενθοῦσαν σύ-
 ζυγον σὺν τῷ ἀποφανεθέντι αὐτῆς τέκνῳ εἰς τὴν πατρίδα ἐπανήγαγεν.